

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **K. F.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, č. j. 17 A 12/2014 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, č. j. 17 A 12/2014 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 10. 2013, č. j. 24341/OD-P/13, byla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že dne 30. 8. 2013 v 10:44:38 hod. na pozemní komunikaci č. I/6, v obci Karlovy Vary, na průtahu městem Karlovy Vary, v blízkosti bývalého zimního stadionu, ve směru jízdy na obec Sokolov, řídila motorové vozidlo tovární značky Volvo, registrační značky X a v tomto úseku, kde je max. dovolená rychlost 70 km/h jí byla hlídkou Policie ČR, odbor služby dopravní policie Karlovy Vary, naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0033, rychlost 114 km/h, když po odečtu zákonné odchylky měřicího zařízení, která je při rychlostech vyšších než 100 km/h +/- 3% z naměřené rychlosti, jí tedy byla jako její skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 110 km/h, čímž překročila dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h. Stěžovatelka tak svým jednáním porušila právní povinnost uloženou jí § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektovala

dopravní značku „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“, v uvedeném případě nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h. Za uvedený přestupek byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1000 Kč.

Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4399/DS/13-3 odvolání podané stěžovatelkou proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného bylo následně napadeno žalobou, v níž stěžovatelka především namítala, že v přestupkovém řízení byl jako privilegovaný důkaz použit záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem, neboť měřicí zařízení zaznamenalo vyšší výstupní rychlost, než byla skutečná rychlost jejího vozidla. Nepřesnost měření byla podle stěžovatelky způsobena nesprávným nastavením měřicího zařízení. K žalobě připojila stěžovatelka listinu označenou jako „Odborný posudek č. ODP-112/2013-PŠ-TR“ Mgr. P. Š., Dis. ze dne 30. 12. 2013. Z tohoto odborného posudku podle stěžovatelky vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze měřicího zařízení.

Krajský soud podanou žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Zamítnutí žaloby krajský soud opřel jednak o argumentaci založenou na zásadě *vigilantibus iura* (každý necht' si střeží svá práva), neboť stěžovatelka po dobu celého správního řízení žádné námítky proti nesprávnému úhlu měření nevznesla a dále na závěru, že stěžovatelkou předložený odborný posudek nedokazuje, že návod k obsluze radaru RAMER 10C nebyl dodržen. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud také konstatoval, že důkaz odborným posudkem neprováděl, neboť je zřejmé, že po stránce obsahové nijak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatelky uvedeného v žalobě, když zde nejsou konkrétní skutečnosti, které by byl způsobilý prokázat, a jedná se pouze o ničím nepodložené tvrzení.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka včas podanou kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka především namítá, že krajský soud její argumentaci nesprávně odmítl z důvodu, že byla předložena až před správním soudem a nebyla dostatečně přesvědčivá.

Správní orgány dle stěžovatelky chybně vyhodnotily důkazní prostředek (výstup z měřicího zařízení). V řízení před krajským soudem pak stěžovatelka předložila odborný posudek o vadnosti výstupu z měřicího zařízení, ze kterého plyne, z jakého důvodu nemohl být správními orgány předmětný výstup akceptován jako důkaz proti stěžovatelce.

Odmítnutí žalobního tvrzení pro jeho neuplatnění ve správním řízení je podle stěžovatelky v rozporu se základními zásadami správního řízení, správního soudnictví a uplatnění principu koncentrace řízení. Správní řízení trestní je ovládáno zásadou oficality, zásadou inkviziční a zásadou materiální pravdy. Správní orgán je ve správním řízení povinen zjistit veškeré

pokračování

podstatné skutečnosti hovořící ve prospěch i v neprospěch obviněného, a to i bez návrhu či tvrzení obviněného. Obviněný nemůže být trestán jen proto, že se řádně nehájil. Argumentaci krajského soudu odkazující na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je nutné odmítnout, neboť se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, v řízení o přestupku neuplatní. Uplatnění § 52 správního řádu by bylo na místě v některých případech skutkových tvrzení obviněného, které se týkají skutkového stavu věci (např. pokud by obviněný tvrdil, že neodmítl dechovou zkoušku, bylo by na něm, aby též označil důkazy na podporu svého tvrzení), nikoli však v případě technické argumentace ohledně funkce měřicího zařízení. Stěžovatelka také považuje za potřebné poukázat na skutečnost, že nejde o její nová tvrzení, která by jejich pozdějším předložením ztrácela na věrohodnosti, ale o objektivní skutečnosti a zjištění, jejichž pozdější uplatnění nijak nedegraduje jejich vypovídací hodnotu, která by byla způsobilá zpochybnit jediný důkazní prostředek, který byl proti stěžovatelce předložen.

Jako neoprávněnou vnímá stěžovatelka také kritiku krajského soudu ohledně účelového zpochybňování předmětného důkazního prostředku až v řízení před správním soudem, což bylo nesprávně vnímáno jako snaha o procesní obstrukci.

Stěžovatelka se také neztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně nesprávnosti provedeného měření. Stěžovatelka namítá, že k žalobě předložila odborný posudek, ve kterém byla konkrétně a srozumitelně popsána vada měření (nastavení měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze) a krajský soud pochybil, jestliže se uvedeným odborným posudkem odmítl zabývat. Stěžovatelka namítla, že pokud krajský soud neuznal předmětnou listinu za odborný posudek, měla být tato listina minimálně provedena jako běžný listinný důkaz či žalobní tvrzení.

K závěru krajského soudu, že se v odborném posudku pouze obecně tvrdí nedodržení (blíže neuvedené části) návodu k obsluze měřicího zařízení, stěžovatelka uvádí, že v tomto posudku se zcela konkrétně tvrdí, že nebyl dodržen úhel nastavení odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla a posudek také obsahuje přezkoumatelný výpočet, jak k takovému závěru posuzovatel dospěl.

V kasační stížnosti se dále stěžovatelka neztotožňuje s argumentací krajského soudu, že odborný posudek po obsahové stránce nijak nepřesahuje rovinu vlastního žalobního tvrzení. Stěžovatelka je přesvědčena, že žalobu předložila srozumitelnou, když v textu žaloby bylo uvedeno, že úhel měření neodpovídal úhlu dle návodu k obsluze měřicího zařízení, a k úvaze, jak k takovému tvrzení dospěla, odkázala na odborný posudek, kde bylo vše srozumitelně vysvětleno.

Zásadní důvod, proč krajský soud žalobu zamítl, stěžovatelka shledává v argumentaci krajského soudu, že odborný posudek zcela pomíjí řešení otázek tzv. chyb měření, a v principu, jakož i závěru krajského soudu, že pokud dojde k chybnému měření, pak měřicí zařízení změření vůbec neprovede. Stěžovatelka však při podání žaloby neviděla důvod, proč by měla prokazovat negativní skutečnost, že měřicí zařízení nefunguje „nějak“. Stěžovatelka v uvedené souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37, dle kterého není pravdivé tvrzení, že v případě chyby měření měřicí zařízení fotografii nepořídí, případně oznámí chybu a pokud krajský soud z této „obecně známé skutečnosti“, která však není skutečností obecně známou, ale pouze policii a správními orgány skutečností opakovaně tvrzenou, vycházel, pak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není řádně odůvodněno (viz rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60). Stěžovatelka nemohla předpokládat, že krajský soud opře svůj rozsudek o nepravdivou skutečnost, která nemá oporu ve správním spise, ani kdekoli jinde. Naopak skutečnost, že i v případě bezchybné fotografie může být odchylka v měření vyšší, než která je zákonem povolena, prokazuje stěžovatelka vyjádřením výrobce měřicího zařízení v jiné právní věci.

Krajský soud dle stěžovatelky také dezinterpretoval žalobní tvrzení a písemné vyjádření zmocněnce stěžovatelky ve správním řízení. Zmocněnec stěžovatelky totiž netvrdil, že přesné místo měření nelze seznat ze spisu, ale že toto nelze seznat ze sdělení obvinění. Zmocněnec se tak nemohl připravit na ústní jednání, neboť nevěděl přesně, co je jeho zmocněnkyni kladeno za vinu, odborný posuzovatel se však mohl k měření vyjádřit velmi přesně, neboť již měl k dispozici kopii správního spisu. S ohledem na výše uvedené se stěžovatelka neztotožňuje s argumentací soudu, že její tvrzení jsou účelová. Pokud existují pochybnosti o místě spáchání přestupku a správnosti jeho určení, které projevil krajský soud, a vylučuje-li uvedené objektivní možnost přezkoumání správnosti provedeného měření, pak jde o nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu, které měl krajský soud zrušit i bez návrhu pro absenci konkrétního vymezení místa údajného protiprávního jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 10/2013 - 47 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56).

Stěžovatelka také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že z odborného posudku nevyplývá, o jaký návod k obsluze jde a jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno. Dle stěžovatelky jde zcela pochopitelně o návod k obsluze k příslušnému typu měřicího zařízení, návod byl konkrétně specifikován stejně jako konkrétní ustanovení návodu, které bylo porušeno (v odborném posudku bylo konkrétně uvedeno, že nebylo dodrženo ustanovení o úhlu měření, který je návodem k obsluze měřicího zařízení předepsán v hodnotě 22° s tolerancí $\pm 1^\circ$).

Stěžovatelka v kasační stížnosti také vyjádřila svůj názor, že samy správní orgány jsou povinny přezkoumávat, zda bylo při měření postupováno v souladu s návodem k obsluze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 56). Pro úspěšnost žaloby tedy bylo dostatečné, aby stěžovatelka toliko namítala, že správní orgány samy nepřezkoumávaly, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Pokud pak stěžovatelka nejenže tvrdila absenci podstatné části dokazování správními orgány, ale též doložila vliv této vady řízení na zákonnost rozhodnutí, tím spíše byl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku namítá stěžovatelka z důvodu, že krajský soud řádně neodůvodnil, z jakého konkrétního důvodu odmítl žalobní tvrzení ohledně nesprávného nastavení měřicího zařízení. Krajský soud pouze odůvodnil, proč se odůvodnění obsaženému v odborném posudku nebude věnovat, a dále konstatoval, že je nadbytečné se žalobnímu tvrzení věnovat, neboť měřicí zařízení by v případě chyby měření neprovedlo nebo je samo vyhodnotilo jako chybné. Uvedený úsudek považuje stěžovatelka za věcně nesprávný a neodůvodněný.

Závěrem kasační stížnosti poukazuje stěžovatelka na skutkově obdobný případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 6 As 187/2014, když v řízení před krajským soudem rozhodovala identická soudkyně na základě stejných úvah a Nejvyšší správní soud následně tento rozsudek zrušil.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami a dle jeho názoru se s opakovanými námitkami

pokračování

vypořádal také krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že z obsahu kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, žalovaný se k jejímu obsahu nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost soud shledal důvodnou.

Stěžovatelka v rámci kasačních námitek namítala, že krajský soud *a priori* odmítl její žalobní tvrzení z důvodu jeho neuplatnění ve správním řízení. Tuto námitku zdejší soud důvodnou neshledal, krajský soud se, byť nesprávně, žalobními námitkami i návrhem na provedení důkazu odborným posudkem zabýval, přestože předmětnou námitku stěžovatelka ve správním řízení nevznesla.

Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou kasační námitku tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Spornou je zde otázka, zda se v řízení o přestupku uplatní § 52 správního řádu. Předmětnou otázkou se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého se § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení v řízení o přestupku neuplatní.

V citovaném usnesení ovšem rozšířený senát také konstatoval, že „*[v]yužije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.*“

Nevypořádání se s dříve ve správním řízení neuvedenými tvrzeními a důkazy tedy nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu vedoucí k jeho zrušení, není-li jinak v rozporu s plněním povinností správního orgánu ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (obdobně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že správní orgány pochybily, jestliže nepřezkoumaly, zda bylo při měření postupováno v souladu s návodem k obsluze. Z obsahu správního spisu je zřejmé, jaké podklady pro vydání rozhodnutí byly opatřeny. Dle Nejvyššího správního soudu byly předestřené důkazní prostředky v době rozhodování správních orgánů dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy stěžovatelka v průběhu celého řízení o přestupku namítala, že při měření rychlosti bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze, nevznesla. Do oznámení o přestupku se stěžovatelka odmítla vyjádřit, z ústního jednání se prostřednictvím zástupce omluvila s žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu nedoplnila. Krajský soud v této

souvislosti správně vystihl, že „*takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobkyně, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání nepříznivého rozhodnutí...*“.

Pro úplnost je k výše uvedené otázce vhodné rovněž dodat, že ani omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115), a pokud jde o řízení před soudem, není smyslem § 75 odst. 1 s. ř. s. znemožnit provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 7 Afs 100/2006). O tento případ se v nyní projednávané věci nejedná a je tedy možné provést důkaz, kterým může být prokázána nebo vyvrácena skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 2 As 42/2004 - 81).

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala, že byla zkrácena na svých právech neprovedením navrhaného důkazního prostředku, a to odborného posudku č. ODP-112/2013-PŠ-TR ze dne 30. 12. 2013.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhané účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhaný důkaz neprovedl. Splnění uvedených podmínek je zárukou práva na spravedlivý proces (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 – 72).

Stěžovatelka v žalobě namítala, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze, což mělo vliv na měření a jeho výsledek, takže naměřená rychlost vozidla stěžovatelky neodpovídala jeho skutečné rychlosti. K prokázání těchto svých tvrzení stěžovatelka předložila jako důkazní prostředek výše uvedený odborný posudek tzv. odborného posuzovatele P. Š., který měl zpracovat Bc. T. R.

Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud zamítnutí žaloby opřel jednak o argumentaci založenou na zásadě *vigilantibus iura*, když dovodil, že stěžovatelka žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznesla v průběhu správního řízení, a dále o závěr, že skutečnosti tvrzené stěžovatelkou není způsobit prokázat ani stěžovatelkou předložený odborný posudek, který neprovedl k důkazu. Právě předmětný odborný posudek ovšem měl podle žaloby i kasační stížnosti prokazovat neregulérnost, nepřesnost, či zkrácení policejním orgánem provedeného radarového měření.

Ohledně nevyhovění důkaznímu návrhu již dříve Ústavní soud vyslovil, že neakceptování důkazního návrhu lze co do věcného obsahu založit v podstatě toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhaný důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací kapacitou. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhaný, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05).

Krajský soud v daném případě v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že důkaz odborným posudkem neprovedl, neboť po stránce obsahové nijak nepřesáhl rovinu vlastního

pokračování

tvrzení stěžovatelky. V odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplyvá, o jaký návod jde, či jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno, přičemž v části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Na základě uvedeného krajský soud důkaz tímto odborným posudkem neprováděl, protože podle názoru krajského soudu zde nejsou žádné skutečnosti, které by byl způsobilý prokázat, a jde jen „o ničím nepodložené tvrzení“. Dále pak krajský soud uvedl, že odborný posudek zcela pomíjí řešení otázek tzv. chyb měření a principu, že pokud dojde k chybnému měření, pak měřící zařízení změření vůbec neprovede (k tomu odkázal krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 a sp. zn. 1 As 83/2013). Podle krajského soudu je použité zařízení plně automatizované, obsluhující policista nenastavuje odklon osy svazku od směru jízdy měřeného vozidla v hodnotě 22°. Jedná se o technický parametr daného měřicího zařízení a odborný posudek tak nedokazuje, že návod k obsluze radaru RAMER 10 C nebyl dodržen.

Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud návrh stěžovatelky na provedení odborného posudku k důkazu neakceptoval, ovšem nikoli z některého ze tří důvodů uvedených ve výše citovaném usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ale na základě vyhodnocení tohoto posudku po obsahové stránce, když dospěl k závěru, že je neúplný a neprokazuje tvrzení stěžovatelky. Závěr o tom, že stěžovatelka tímto posudkem neprokázala jí tvrzenou skutečnost (vadnost měření), by však bylo možné učinit jen tehdy, jestliže by byl předmětný odborný posudek k důkazu proveden. Krajský soud ovšem odborný posudek k důkazu neprováděl, ve věci rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. V této souvislosti nelze ponechat stranou ani okolnost, zda odpovídá zákonu postup krajského soudu, který o stěžovatelem předložených důkazech rozhodne bez toho, aby nařídil jednání (viz řízení vedené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 93/2014).

Z výše uvedeného tedy plyne, že krajský soud pochybil, jestliže předmětný odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. V této souvislosti je zapotřebí uvést, že důkazní řízení zahrnuje provedení důkazů a jejich hodnocení a ústí ve zjištění skutkového stavu. Hodnocení důkazů bez jejich provedení soudem zakládá porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v důsledku porušení zásady přímosti, dle níž dokazování provádí soud, který rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému předvolá účastníky řízení (viz přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. IV. ÚS 57/04). V této souvislosti je také vhodné pro úplnost uvést, že důvodem k tomu, aby soud odmítl provést navržený důkaz, nemůže být jeho údajná nevěrohodnost, neboť závěr o věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který soud neprovedl.

K závěru krajského soudu, že pokud dojde k chybnému měření, pak měřící zařízení změření vůbec neprovede, lze uvést, že v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60, Nejvyšší správní soud konstatoval: „S námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy, a to v situaci, kdy nelze jednoduše vyvrátit námitku stěžovatele, že snímek z měření je atypický, resp. nestandardní vzhledem k pouze částečnému zachycení měřeného vozidla a registrační značky v pravé části snímku. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby

v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. srpna 2013 č. j. 1 As 45/2013-37, body 30 a 35. Nejvyšší správní soud nevyklučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní rády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výslechu znalce či písemného znaleckého posudku). Právě absence řádného zdůvodnění odlišuje nyní projednávaný případ od skutkově podobných případů v minulosti Nejvyšším správním soudem řešených. Kupříkladu v rozsudku ze dne 16. ledna 2013 č. j. 3 As 82/2012 - 27, v němž se jednalo o jiný typ měřicího zařízení, bylo zmíněné východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., a tudíž Nejvyšším správním soudem aprobováno. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka týkající se nedodržení předepsaných postupů měření nebyla vypořádána řádně a přezkoumatelným způsobem, což je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.“ Tyto závěry lze vztáhnout také na nyní projednávanou věc.

V této souvislosti neobstojí ani odkaz krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 a sp. zn. 1 As 83/2013. Krajský soud opomíjí, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 82/2012 bylo pro posouzení správnosti naměřené rychlosti zásadní vyjádření ATS-TELCOM PRAHA a.s. Takové vyjádření ovšem v nyní projednávané věci není k dispozici. Ve věci sp. zn. 1 As 83/2013 pak řešil Nejvyšší správní soud po skutkové stránce odlišnou věc. V této věci stěžovatel žalobou ani kasační stížností nezpochybnil podstatu odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje“. Žalovaný správní orgán v této věci vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít, neboť výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru a tuto podstatu odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatel nenapadl. Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám a důkazním prostředkům, jejichž provedení stěžovatel navrhoval (fotografický snímek místa měření a část návodu k obsluze měřicího zařízení), konstatoval, že na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. V nyní projednávané věci ovšem stěžovatelka výslovně namítá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze, což mělo vliv na výsledek měření rychlosti vozidla stěžovatelky. Tato námitka v sobě logicky zahrnuje argumentaci, že pro tento závěr musely být identifikovány nosné údaje, na základě kterých byl učiněn. K prokázání svého tvrzení stěžovatelka navrhl, aby byl k důkazu proveden právě předmětný odborný posudek. Jde tedy o jiný případ než ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 83/2013.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalobní námitka týkající se nedodržení předepsaných postupů měření nebyla řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádána a krajský soud také pochybil, jestliže odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu, což jsou důvody pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tímto konstatováním nijak nepředjímá, zda předmětný odborný posudek je skutečně schopen potvrdit tvrzení stěžovatelky a vyvrátit závěry žalovaného.

K posouzení této otázky bude především zapotřebí, aby v dalším řízení krajský soud posoudil, zda předmětný odborný posudek byl vůbec zpracován osobou k tomu odborně způsobilou, neboť, jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 59/2015 – 34: „...otázka odborné způsobilosti zpracovatele tohoto posudku je klíčová pro posouzení relevance navrženého důkazu a prokázání případné validity provedeného radarového měření rychlosti vozu stěžovatelky dne 2. 8. 2013. Krajský soud měl tedy nejprve zkoumat „odbornou způsobilost“ zpracovatele tohoto „odborného posudku“;

pokračování

což ale neučinil, a teprve poté uvážít, zda jej provést a pokud ano, jakou lze výsledkům těchto zjištění přikládat důkazní sílu...Pokud tak neučinil, zatížil své řízení jinou vadou v řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že pokud by byl uváděný zpracovatel oprávněn podávat jakékoliv „posudky“, nelze vyloučit, že by odmítnutí takového důkazu, mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.“ Není třeba dodávat, že k posouzení této otázky bude zřejmě zapotřebí v závislosti na dalším průběhu řízení provést při jednání dokazování, které odbornost zpracovatele předmětného odborného posudku prokáže nebo vyvrátí. Dospěje-li poté krajský soud k závěru, že posudek provede k důkazu, učiní tak při jednání a umožní účastníkům řízení se k němu vyjádřit. S ohledem na výsledky dokazování a průběh řízení (např. důkazní návrhy účastníků) krajský soud také uváže, zda neprovede důkazy další (např. vyjádření výrobce policejními orgány použitého radaru). Odborný posudek pak krajský soud posoudí jak samostatně, tak ve spojení s dalšími případně provedenými důkazy.

Ostatními kasačními námitkami stěžovatelky, které směřují do oblasti skutkových otázek, jež se týkají problematiky dodržení stanovených postupů při měření radarem, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť závěr o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu jeho věcnému přezkumu ze strany kasačního soudu brání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 – 38). Je to zejména krajský soud, který je povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu